

CONTACT

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

We leven in een periode waarin we na de coronapandemie voortdurend op allerlei manieren contact hebben met familie, vrienden, kennissen, onbekenden en tig 'honderden' instanties. We bellen, appen, facebooken, podcasten e.d. in de auto, trein, bus of vliegtuig, op de fiets, scooter, brommer, in allerlei gebouwen, de kerk, het stadskantoor, de bibliotheek, medische bouwsels, op het sportveld, in restaurants tijdens een "gezellig" etentje of ons leven ervan afhangt. Letten we op het gevaar daarvan?

Niet, dus..... We blijven met 'jan en alleman' ouwebetten tegen van alles en nog wat en kunnen daarmee bijna niet ophouden. Hebben we net de verbinding verbroken, rammelt de mobiel alweer voor een nieuw, vaak onbetekenend, gesprek dat dan weer tig... minuten duurt en even goed niet gevoerd hoefde te worden, omdat het in feite nergens over ging.

We maken ons daaraan niet alleen in het eigen woonverblijf schuldig aan, maar ook, zoals ik hiervoor al neerschreef, in allerlei andere (woon)verblijven, in de auto, op de fiets, tijdens een wandeling, en allerlei andere momenten waarop we dat 'ding' kunnen vasthouden. Bij sommige van onze medeburgers lijkt het wel of 'dat ding' aan hun vingers geplakt zit. Het is er niet of moeilijk van los te branden.

Het is niet alleen een verschijnsel dat we bij de 'hedendaagse' jeugd en rijpere jongelieden aantreffen. Dat wordt nogal erg gemakkelijk gezegd. Nee, ook bij het oudere of soms stokoudere deel van de bevolking doet zich dat verschijnsel eveneens voor. Vaak gebeurt dat in alle openheid en soms hopen we dat niet de hele omgeving meeluistert naar wat er door de 'sprekerds' gebazeld wordt. Bekijkt u de hiernaast staande illustratie eens goed. Het vrouwspersoon kijkt onschuldig en luistert toch mee.

En hoe dikwijls gebeurt het niet dat we tijdens een fietstocht of wandeling opgeschrikt worden door iemand die zich kort voor of achter of naast ons bevindt en die kennelijk op luide toon met een ander – voor ons onbekend - personage zijn of

haar mening en gedachten deelt. Ik heb dan wel eens de neiging te denken dat die ander een 'beetje van het padje af is', omdat je niet kunt zien met wie of wat zij of hij in gesprek is en zo maar in zijn of haar wat aan het 'bazelen' is.

Contact..... Het is goed dat er veel mogelijkheden voor zijn. Het wordt in deze tijd steeds belangrijker dat we in contact blijven met 'jan en alleman'. Daarbij echter moeten we anderen niet tot last zijn door hen te laten mee "genieten" van de inhoud van het gesprek. Bijv. van de vraag aan de boodschappen doende heer des huizes, die in de supermarkt zijn geliefde aan zijn oor heeft hangen en haar vraagt of hij nu dat groene of donkerbruine pak yoghurt of melk mee moet brengen en of de oude of jonge kaas moet zijn wat er op het lijstje staat.

Contact moet zinnig zijn en een mens tot nut zijn. Het kan beslissend zijn in het leven van een mens en soms moet je je manier van communiceren veranderen. Bijvoorbeeld als je naaste dementie krijgt, wordt het lastiger voor haar om informatie te verwerken. Dementie kan de communicatie op allerlei manieren bemoeilijken. Hij of zij kan bijvoorbeeld problemen krijgen met haar taal en spraak. Informatie verwerken wordt ook steeds ingewikkelder voor hem of haar. Het gaat allemaal veel langzamer. Dan maakt bellen of via de computer contact wel lastiger en op den duur wellicht onmogelijk.

Dergelijke gesprekken, die vaak voor een van de partijen belangrijk kunnen zijn, mogen echter niet in het openbaar worden gevoerd. Dat gaat anderen geen fluit aan!

Ook voor langdurig zieken en eenzamen kan het contact op welke manier dan ook helpen die ziekte of de eenzaamheid te overwinnen. Het hoeven niet altijd ‘ernstige’ of ‘diepgaande’ gesprekken te zijn. Een goede en leuke mop gaat er meestal ook wel in. Het leven is immers niet alleen treurigheid en zorgen, maar ook vrijheid – blijheid.

En een gesprek moet gemakkelijk te voeren zijn. Je moet je ook in de ander zijn of haar gedachten kunnen inleven en daarbij niet (te) rechtlijnig zijn. Dat wordt niet alleen met officiële instanties en bedrijven steeds moeilijker. Voor het minste of geringste moet je daar bij hen een ‘account’ voor hebben. En omdat te krijgen moet je er weer een aanvragen, een gebruikersnaam en/of wachtwoord voor verzinnen. En dat laatste moet dan een woord zijn dat niet alledaags is of naar een geboorte- of trouwdatum verwijst. De digitale weg kan een gemakkelijk te begane weg zijn, maar er worden vaak wel allerlei hindernissen opgeworpen om de ‘veiligheid’ te vergroten, zodat niet ‘jan en alleman’ je wachtwoorden of ‘username’ kan ‘hac(k)ken’.

Want je weet maar nooit of om het met de middeleeuwse Amsterdamse dichter Gerbrand Adriaenszoon Bredero (1585-1618) te zeggen: Het kan verkeren!

Maar.....

“blijf in contact en houd het gesprek gaande”!

Tekst: Augustinus. Illustraties: Shutterstock.
